

(До сучасних народних піснярів)

1

Якщо предметові співзвучні тон і міра,
Якщо гармонія предметів суть пройма,
Тоді і рима там, і пісня там є щира,
Тоді троїться й семериться ліра
І пісня до кінця доходить там сама...

2

Умій вертати словам їх первісне звучання,
Бо в ньому криється їх таємничий вплив.
А рима?.. В сутності, а не в кіпці рядків
Шукай її. Згадай про вічних зір палання;
Вони горять не там, де погляд наш їх стрів!*

3

Народна пісня теж насправді є не те,
Що з неї робите тепера ви, на лихо.
Струмочки слів? О ні, блищання сліз святе,
Дихання теплоти — не просто заклик: "Дихай!.."

Так розцвітає жмут квіток, так чуйний птах,
Коли злітає ввись, над лугом заспівавши,
Ясніше бачить день отам, у небесах,
Усім єстеством своїм всі вражіння сприйнявши!

4

Тому не нашими пісні ці наші суть,
Бо щось божественне вони в собі несуть.
Тому, хоч я і сплю... Не я один — зі мною
Півлодства також спить дрімотою одною,
Допомагає снить темніше, глибше, дужче
І урочисто так,
Мов око всевидюще!..

5

Народна пісня звідти вийшла, з дна
Людських глибин, вгамованих до краю,
Свій зойк, свій плин бере звідтіль вона,
А бог її сам знає!..

1862

---

* Відомо кожному, що ані сонце, ані зорі
не є там, де зорові глядача ввижаються. (Прим, автора).